

Austeritat i gestió imaginativa

Hem entès el missatge de manera diàfana. Ens el recorden dia rere dia, tot i que, val a dir-ho, ningú sap pronosticar el principi del final d'aquest tràngol. No n'hi ha ni cinc al calaix de l'erari públic i s'imposa l'economia espartana; l'austeritat com a -sembla- única recepta per a l'embollica que fa fort de la quotidianitat. No em dedicaré a dirimir com s'han assecat les arques de l'administració. És tan poc rigorós descarregar tota la responsabilitat contra el/els governs anteriors com pressionar els actuals per vehicular totes les polítiques actuals cap a un pim-pam-pum de tisorada acarnissada. Com sempre, hi ha un terme mig ple de matisos i aïllat dels personalismes poc més que frustrants quan la realitat és que el pressupost s'esfuma només engranant la maquinària i el marge de maniobra del gestor és mínim.

Aquest fet, ben segur que justifica en bona part l'estadi en què, a Manresa, ha entrat l'ajuntament Junyent, acusat, últimament, de manca de decisió i d'inconcreció respecte al full de ruta polític. Cert és que l'entorn municipal destil·la una grisor silenciosa un pèl inquietant. Algun procés s'està coent, però amb una cautela incòmoda per als que el contemplen de portes enfora. Un impàs molt semblant al de l'ordinador, que, després de fer clic al ratolí, comença a processar dades. Un sorollet de fons provinent del disc dur girant a tota velocitat revela la dinàmica vertiginosa d'un càlcul que està exigint el màxim rendiment de la maquinària. Els moderns en dirien un «work in progress». Un treball de llarg recorregut, això sí, condicionat per la peremptorietat de pagar factures i nòmines i eixugar el deute acumulat que es menja terreny cada dia que transcorre. I, és clar, els regidors i l'alcalde, sovint, circulen com una ànima en pena justificant que estan lligats de peus i mans per la conjuntura, i prometre, allò que es diu prometre posant-hi cert compromís i paraula, res de res. Tan prudent com decebedor.

Però no tenir diners no vol dir no tenir projecte. No disposar d'un mínim camp per córrer no implica deixar de treballar per generar tot tipus de complicitats, tant amb els partits de l'oposició a la sala de plens com amb la resta de col·lectius ciutadans de qualsevol àmbit i el teixit associatiu en general. Intercanviar idees i compartir projectes. No pas, únicament, anunciar-los la imminent arribada del dia del judici final, l'enèsima supressió de projectes i serveis o la retallada de la dotació de torn d'acord amb el context. Mesures, algunes vegades, comprensibles i lògiques, tot i que es qüestionin des d'una oposició amb memòria molt feble i rostre tan dur com el formigó que vesteix tants i tants indrets del paisatge urbà de Manresa. Massa tacticisme polític i poca voluntat d'esmolrar conjuntament la imaginació per arribar a solucions o plans de xoc prou consensuats per estar a punt el dia que l'economia refloti. Ras i curt, i dit amb aquella equidistància volgudament objectiva que tant molesta alguns polítics de marcat caràcter sectari i caïnita, a tots plegats els convé trencar-se un pèl més la closca i projectar un xic més en positiu.

No fa massa temps, en un seminari sobre guió de documentals al qual vaig assistir, el professor, avalat per una experiència que combinava èxits i fracassos ben frustrants, ens feia partícips d'una idea tan simple com reveladora. Deia que en alguns negocis i sectors creatius on el pressupost és limitadíssim i ja neix contingut, certament, l'únic que resulta barat és el paper i el llapis. Es poden omplir, esborrar, esquinçar i arrugar centenars de fulls i fulls amb projectes, idees, operacions aritmètiques, esborranys i dibuixos a un cost ben ridícul. Tot plegat en l'estadi de la imaginació. Bona part dels plantejaments o les hipòtesis acabaran a la paperera. Però només que n'hi hagi una que, tard o d'hora puguem fer realitat, ja haurà valgut la pena.